

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ

Μία ζωή πλήρης πίστεως - αγάπης και σοφίας

57ον

ΜΕΓΑΛΗ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ έφαινε τον όσιον Νεκτάριον στα πρώτα ήδη έθνη της έγγραφας του στην Αίγινα.

Ο περσικός, ο αντίμαχος, ο αρχαίος Έχθρος θρόνισσε και πάλι απέναντί του...

Όργανα του ανθρώπου θλιβερό, που άρχισαν να τον διαβάλλουν, να τον συκοφαντούν, να εγγράφονται για την καταστροφή του. Όλο το έργο του μπορούσε σε μια στιγμή να σωριαστεί σε έρεισμα. Για την ιδιότητα του μοναστηριού δεν είχε πάρει άδεια κανονική. Προσφώνη τον, από τον Μητροπολίτη Αθηνών Θεόκλητο Μηνόπουλο, ο οποίος είχε περιβάλει το έργο του με εκτίμηση και συμπάραση. Τώρα, θα το κατέστρεφε;

Θρήνος, αναστάσεις και δυνάμεις έπεσαν στις καλόγριες. Πού θα τις έβρισκαν, πού θα τέλειωναν την φιλομαγευτική του ζωή, πού θα κατανοούσαν; Έλθαμε μοναστήρια, «πνευματικές κυνέες», είχαν απομείνει στην Όρθοδοξία. Κι' αυτά πανέγερμα από οικονομικούς πόρους, πανέγερμα από προστασία. Σε μερικά άλλα που δίδετο πλούτο και περιουσία, οι δεσποτικές έδωσαν τους ανθρώπους τους και σκακουλάρουν την «μερίδα του λόντου» για να επιτεθούν μιν άνεξέλεγκτη πορεία, πολλές φορές γεμάτη σκάνδαλα και διαβολές.

Μην πεσείτε, τους ελεγε ανά κάποιον θρόνο, δεν εκάμψθη ο πανόπτης Όφθαλμός! Δεν θα επιτρέψω να μάς διαλύσουν. Ας διατηρήσουμε καρδιά καθαρή, πνεύμα αλλολεγγύης, πνεύμα μοναχικό, πιστό ανυπόκριτο και η κυρία Θεοτόκος θα μεσείη και πάλιν. Θα μεσείη προς τον Πατριάρχη Υιών της. Είναι αλήθεια ότι έχασε ο σεβασμώτατος, που «πετούσε πόντους», όπως μη σταλάζοναι ενδιαιτήματα περί της οικοδομής και της ανάγκας της μονής. Μου υπεδείκνυνε τις χαράς έμφανισίας αείρεταις ομάδας και τρέπον τινά ευθυμίας να περιόδουν ως Ιερουζαλή εις τας δύο μεγάλας πόλεις και εις τα προάστια της Αχαιοποπόλης. Ήδη άσχηλθηκε κατά τας νύκτας, συντάξας και δημοσίους, ως γνωστόν, εις το περιοδικόν του Έργο Συνδέσμου μιν Ιστορικήν μελέτην περί του Τιμίου Σταυρού, την όποιαν μιν έζητησε προς άνασκηνή των εφορώνων γυναικών και δοξασίων ανθρώπων πεπληγμένων έχοντων φρόνημα και άγνοια τελείαν της Ιστορικής του τιμίου Σταυρού εμφανισίας. Ταύτην την μελέτην συμπληρώσας δι' έκδοσιν συντάξας εις τομίδιν και θα την άριερώσω εις τας πρόσκοπών του. Έλπίω να καταφέρω να του αλλάξω την γνώμην, να τον μαλακώσω.

Την επομένη έγραψε και έστειλε το ακόλουθον γράμμα:

Εν Αίγινη της 7η Αυγούστου 1913. Προς την Αυτού Σε σεβασμώτατον Πανεπιστάτον Μητροπολίτην Αθηνών και Πρόεδρον της Έλεως Συνόδου, Κύριον Κύριον Θεόκλητον.

Σεβασμώτατε, Έπειθ' ουκ αν ήμιν άσχετοί ην η Υμετέραν Σεβασμώτητα με την ύπθεσιν της έλεως ήμων Μονής, φειδόμενος άνήγχο διά το πολυδάχρον, άλλ' επιβάλλουσαι άναγκαι με υποχρεώσω εις τούτο. Ήν εν εχάλας έμπεταίς Ιδρυθείσα έλεα εν Αίγινη Μονή έδουκαται εις την άδμήτην άναγκην, να έπιστήση την Υμετέραν ήθικην ύποσηγήειν, όπως άναγνωρίσθ ήθικόν νομικόν πρόσωπον, ίνα έχη άναγνωρισμένας άρχάς, δέχεται δοσάς και δύναται ν' άγοράσθ και να πωλή και έχη ι

δίων περιουσίαν. Διότι ως έγνωσαν ήμιν δ κ. Λυκούδης, έπίσημος εν Αθήναις νομικός έξ Αιγίνης, τα μέχρι τότε γενόμενα συμβόλαια και όλα αι άγοραι ούδεν έχουσι κύρος, διότι η άδελφότης της έλεως Μονής δεν είναι ήθικόν νομικόν πρόσωπον, διότι οι πωληταί άνευ πολλής διαδικασίας δύναται να τα καταλάβωσιν. Προσέτι μου έδηλώσαν ότι και την Μονήν, την όποιαν δ πως εξασφαλίσω ύπέρ των εν αυτή μοναζουσών μετά τον θάνατόν μου έλαβον ως ιδιοκτησίαν μου, δύναται να κληρονομηση ο άδελφός μου και οι άνεμοί μου και να διεκδικήσωσι και την περιουσίαν μου κινήτην και άκίνητην. Ταύτα γενόμενα γνωστά εις τας μοναχές έρωσαν ατάς εις μερίστην άδμητιν διά την άδελφότητα του μέλλοντος.

Ήμεις δεν έφροντίσαμεν μέχρι τότε περί άναγνωρίσεως ύπέρ της κληρονομίας, διότι η Υμετέρα Σεβασμώτης, ως θα έλθουσίτα, μου έδήλωσαν ότι άρακι η ύπό της Υμετέρας Σεβασμώτης άναγνωρίσεως, άλλ' ήδη έγνωσθη ήμιν, ότι και η Υμετέρα Σεβασμώτης δεν άναγνωρίζει αυτήν. Η διάδοσις αυτή αλήθως η ψευδής, γνωσθείσα εις το κοινόν, έξηλώσας την Μονήν μεγάλως και δολών έζησσι. Ο κύριος Μητροπολίτης του όποιον άνεμοί και θετή θυγάτηρ θέλει να μονάζει εις την μονήν μας, έπιστάσας αυτήν με μιν αόκιν εν Πειραιά άξιας πλέον των 30.000 δραχμών, άλλ' επί του ύψος να καρπούται μόνον τα ένοίκια έφ' όσον ζώη, μετά δέ τον θάνατόν της να περιέχεται εις το εν Πειραιά όφρανοφοφείον. Διότι η μονή είναι από σποσος και άδυναται να δεχθή περιουσίας δια διαθήκης άρρεσμένης ήμιν μετά θάνατον. Έπίσης κινδυνεύει η μονή να χάση οίκειαν άριεμένην τη μονή δια διαθήκης ύπέρ κυρίας τινός ήθικώς εύεργετηθείσης ύπέρ της μονής. Τέταρτον η κυρία Μαρίνα Κρανωτών κατέθεσεν εις την Έθνικήν Τράπεζαν ως περιουσίαν της άδελφότητος της μονής δραχμάς 2.000, άλλα και ταύτας διατρέχοντες τον κινδύνον ν' απολέσωμεν, διότι δεν δύναμεθα να πέρωμεν άντιπαράσωπον της μονής φέροντα πληρεξούσιον ύπογεγραμμένον και εσφραγισμένον με την σφραγίδα της μονής.

Επί τη άπαιτείσει ταύτη εύρήθην εν άπορία περί του πρακτέου. Προς πιστώσαν του δικηγούρου της δωρητίας και της Τραπεζής συνεστήσαμεν συμβολαιογραφικήν ποσιν δι' ής η άδελφότης της μονής καθιστά την μοναχήν Αθανασία πληρεξούσιον ύπως άποδεχθή την δωρεάν. Αλλ' ο δικηγός ήθελεν έγγραφον ένοφράγιον της μονής. Τότε έσκέφην να συντάξω ως ιδιοκτήτης πληρεξούσιον συνεταγμένον εν συμβολαιογραφείω και εμμανήσθ ως άποδέκτης των χρημάτων της μονής, άλλα και αήδης έλειπον η δεσπότης ότι έγω είμι ιδουτής της μονής και ότι η ήγουμένη πρέπει ν' άντιπροσωπεύη κλπ. δια και η ύπόθεσις ναυαγεί. Πιάντον, τρεψι μοναχή, μία δέ Αθηνών και δύο δέ Πειραιώς, έχουσαν ην μιν οικόπεδον εις Φάληρον, αϊ δέ δύο οίκους εις Πειραιά, ταύτας θέλωμεν να έκποιήσωμεν και να καταθέσωμεν τα χρήματα εν όνόματι της μονής εις την Έθνικήν Τράπεζαν, άλλ' εν όσω η μονή ούτε έπισμύσας ύπό της Έκκλησίας άναγνωρίζεται, ούτε ήθικόν νομικόν πρόσωπον τελεί εις ούδεν δύναται να προβή διάθεσις. Εξόφεται δέ εν άπορία περί του πρακτέου.

Ούτοι οι λόγοι με ήνάγκασαν να ζητήσω παρά του Υπουργείου της Παιδείας και των Έκκλησιαστικών όπως άναγνωρί

ση την μονήν και την σφραγίδα αυτής. Δεν άπετάθην προς την Υμετέραν Σεβασμώτητα, ίνα μη παρενοχλήσω αυτήν. Ήθέλησα μάλλον να φανή, ότι το Υπουργείον έμπεριέχει την γνώμην της Υμετέρας Πανεπιστήσεως και όχι η Υμετέρα Πανεπιστήσις συνιστά την αίτησιν, έπερ ένόμιζον, ότι θα έφερε άσυμφωνία εις την Υμετέραν Σεβασμώτητα. Ήδη Σεβασμώτατε, πρόκειται περί διαλήψεως ή ν' άναγνωρίσθ η μονή παρά τε της Έκκλησίας και Πολιτείας ως ιδιοκτήτη μονή ύποκειμένη εις την δικαιοσύνην της Μητροπόλεως Αθηνών και πολιτευομένη κατά τας διατάξεις των περί μοναχών κανόνων, ή ν' αλλάξη χαρακτήρα και όνομα και ν' άναγνωρίσθ ύπό της πολιτείας ως ήθικωθροσκονικήν ίδρυμα με προσωπικόν εκ μοναχών κατά τα ιδρύματα των καλογριών της Αυτικής Έκκλησίας. Από της ενσέδειας και της άγάπης της Υμετέρας Σεβασμώτητος άπεδέχομαι την λύση του προβλήματος ή διαλήψεως. Διατελώ με δαδυνάτον σεβασμώτης της Υμετέρας Πανεπιστήσεως, έλάχιστος εν Χριστώ άδελφός. Ο Πενταπόλεως.

Αργά τα μεσώνυχτα της ίδιας ημέρας είχε και πάλι επικοινωνία με την Αιτιολογία.

Κυρία, ίδον πάλιν το πρόβλημα το όποιον μάς άσασχολεί και ταλανίζει τας νυχτάς των μοναζουσών. Επί έξιολη κερμάμεναι αι έλλειδες ήμων διά το μέλλον. Καταδέχασθε και με εύεργετείτε συνεχώς και άδιακρίτως. Ένατι τοιούτων ύψηλών εύεργεσιών Σας, τι αντιπροσφορά ο άθλιος;... Όλίγας τινάς ώδεις, όλίγους ίσχυούς ύμινους... Εξελιστάμεν ύμους εις την Υμετέραν μητρικήν άπλότητα, άπομακρύνω από την όρασιν τα πλείστα όσα μελανά νεφρά, δεν άποκαρδιώμαι. Παροκάλισαι και πάλιν τον Κύριον των όλων και Υιών Σας ίνα υψ' άποτρέψει το έλέμημα από την άσχημότητα ταύτην προσάβειαν. Τουλάρχιστον διά τον πόνον των άπολίτων τούτων νυχών αίτινες νομίζω, ως έχοντες, τυχάρωτον άξιολογώτερον ένόςινον Του, έναντι ήμων των ήδην πεπαιδευμένων.

Την επομένη, έπειτα από την λειτουργία, συνεντεύχαστο στο γραφείον της καλόγρις, τα «μέλη της έλεως άδελφότητος», όπως τις άποκαλούσε, για να άνακινώση τις ένέργειες του.

Έγραφα τα δέντια, έλεπε, προς τον Μητροπολίτην. Μην ποτίσθην, μην θορυβήσθην κλπ. Έξακολουθήσατε την μετάνοιαν σας και πάλιν έλαβον μετά χαράς και αιδουσίας. Πιστεύω ομεις εις Θεόν ζώντα, Θεόν τέλειον και Παντεπόπτην. Έάν έπερβήν δοκιμασία, θα είναι προς πληρεστέραν σωτηρίαν μας. Να είστε βέβαιη διά τούτο. Ένανέλεθε λοιπόν εις τα καθήκοντα της άρετής, να ιδιαιτέρα διακονήματα, τα όποια έχετε άναλάβει, έχουσαι πρό όφθαλμών τον μεγάλον Παύλον και τον Σίλλιν, εν προερείς κακονυχίας έντός του σκευιδίου δεσποτηρίου. Ας ύμνουμεν και ημείς ως έπρεζαν ένκριν, συνεχώς τον Έδερε γένην μας, ως έπρεζαν την Ιστορικήν ένκριν νύκτα... Ο Θεός με!

Τό έργον δεν σταμάτησε. Και η Άνοστής Δύναμις παρίστατο εις το πνεύρον του Νεκταρίου.

Μία ημέρα, ενώ ο Άγιος ήταν εαφύτατα πληγωμένος από τον καταρρέον, τον έπισκέπτεται ο μιγάρις—Θόδωρος, ένας φαρμάς, κλαίγοντας.

Τι συνέβη, Θεόδωρε; τον έρώτησε με στοργή. Διατί κλαίεις; Μή κανείς εκ των προσφώνων σου...

—Όχι, παππούλη μου, δεν με βρήκε θανατικό, με κα

χειρότερο...

—Χειρότερο; Όποιον;

—Έπειτα σκύλοι στα παραθύρια μας και μάς τα κα

στεφόναν. Δολών—ξεδολών και δεν πυνώ ούτε μου λαν

για μεζέ. Κινδυνεύω να χάσω τα όντερά, να πωλήσω και τ

δάμεις, ν' άπειναι παντέρημος. Τα παιδιά στο σπίτι κοιμ

ται τώρα τέσσερες έδομάδες νηστικά. Νεγίζοναι να έρω στα

ζάρι να ζητιανέω.

—Τί είναι οι σκύλοι, δεν καταλαβαίνω.

—Πώς να τό πώ... σκυλάρια. Κοπάδια με σκυλάρια

Πίκρα και ρήμαξη στα διαβάτάρια ρέματα.

—Είς όλην την παρاليا;

—Παντού, παππούλη μου, παντού. Από την Έσφι

οαμε τ' Αγγιστή. Αχ...

—Και δεν έννοουν να τραβήχουν, ν' αλλάξουν πορεί

—Μπά, παππούλη μου, άμα λάχει τέτοια πληγή, πάλ

νεται για πέντε χρόνους το πάρι. Καταστροφή, σοι λ

—Ασχίες πάλι να κλαίει.

—Μην κλαίεις. Κλάσει να γευθείς όλίγον φαγητόν, να

ενισχύσωμεν με βτι δύναμεθα. Ας και το εαλάντιον μας τυ

νει πολύ ίσχυόν. Πού έχεις τα σνενρά σου;

—Κάτω στην Αίγινα.

—Όέλεις να με τό φέρεις εδώ;

—Αν έβλω παππούλη μου, θέλω και παραβέλω. Έ

τουλάχιστον σ' άκούει ο μεγάλος άφέντης ο Χριστός.

—Έστία άκούει περισσότερον.

Έφρυγε στο άνω—σέβης, τίταξαι σάν γλάρος και άργα

δελινό έκαυγούρεσε. Σήκωνε στο κεφάλι δύο κορινία με μα

αγγύρια. Ήταν παραγάδι.

Χαμογέλασε, τα πήρε σιωπηλός, τα σήκωσε και χέρι

αθάνηκε την θαλασσινή παραδίλη άδερμα. Κινήθηκε, π

τησε, τα πήρε μέσα στο νάο, έμπροσ στο έερο Θουαστήρι. Ε

ψιθύριζαν τα χείλη του και τα ελόγγον. Στή σκήνη του

φωβόταν οι πρώτοι ένκριν άδοκοι και ταπεινοί παραδ

δερίδιος, πού ο Κύριος «κατέστησε φωστήρας της Οικονο

—Πάρε τα μιγάρινα Θόδωρε, έμπελίσαι έκεί στον πα

λο, χαμογελώντας με το καλόδολο και γλυκό χαμογέλι του. Π

ρε τα και είξε τα πύλιν. Έλπίζω να φύγουν οι σκύλοι.

Πέσαν δεικνύμετες μέρες και νάσου πάλι ο μιγάρις θ

δωρος χοροπηδώντας στα βάρη με δύο μεγάλες σαναγ

—Παππούλη μου, παππούλη μου, φώναζε αά μαθητά

πέ χαμηλά από κάτω, πού το γεφυράκι. Έδγα να δεις, να

μαρωθείς, παππούλη μου! Άγιο και πανάγιο το χέρι

άγια κι η ψυχή σου! Τάδεξα μόλις τα ελόγγονες και

λαβαίνω να δεσδωλόν. Έφρυγαν τα καταραμένα, τα σκύλ

μιας πάλι ο γυαλός εύλογία. Ψάρι να τα χάνεις παπ

φάρια χαλαστικό, τερατικό! Όσο και ο μιγάρινα Θόδω

σου φέρνει. Άκούμα και χέλι πού άγαλός...

Κυττάει ο ένας τον άλλο στα μάτια και δάκρυνε.

—Ο Θεός, φίλτατε, είναι άπειρος καλός από ό,τι

μεν, ψυθίριζαν τα χείλη του. Άπειρος καλός... Έγγρα

το δώρον. Έλα να τώ προσφέρωμεν προχέρας μιν δ

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Τα προβλήματα ρυπάνσεως

έμπνέουν τους έφευρέτες

“Οπου βρωριά, εκεί και λεφτά,,

ΛΟΝΔΙΝΟ. Η Βρετανική δι-
ομηχανική επανάσταση, που ε-
ληγγε στον κόσμο του 19ου α-
ιώνα τα μαζικά παραγόμενα ά-
γαθά, έγινε σε έργοτόσια που
έδωξαν καινού και βρωμίες και
από τα όποια προήλθε η φράση
“όπου βρωμιά εκεί λεπτά”. Η
Βρετανία ίσως έπειδή ήταν
πρώτη σ' αυτόν τον τομέα ήταν
έπίσης και η πρώτη που κατέβα-
λε άποφασιστικές προσπάθειες
για να μειώσει τη ρύπανση από
τις διανομήσεις. Σήμερα όπου
υπάρχει βρωμιά υπάρχει και η
Βρετανική έταιρεία που προσφ-
ρει υπηρεσίες η έφοδία για
την άντιμπερση του προβλή-
ματος και οι έφευρέτες μελο-
φύδες στρέφονται προς την έ-
Εξάρωση νέων άνθρωπωνικών
μεθόδων. Τα τελευταία χρόνια
έχει δοθεί μεγάλη προσοχή στον
άπορριπτό τον τρόπο ρυπάνσε-
ως των άκωνων και των λυμάνων
από όρυκταίρια προερχόμενα ά-
πό τάνκερ, και κατά συνέπεια
την καταστροφή των όκτιων. Πολ-
λές φορές η ρύπανση γίνεται
κατά ούλητη, το μεγαλύτε-
ρο όμως μέρος προέρχεται από
τα τάνκερ που έσπλύνονται τις
δεξαμενές τους με νερό.

Το νερό αυτό περιέχει πολύ
μικρές σταγόνες πετρελαιο που
έχουν δημιουργήσει πρόβλη-
μα για τις όες τώρ; δεν ύπρηξε
μέθοδος εξουδετερώσεως τους,
με τρόπο συμφέρωντα οικονομί-
κως. Η Βρετανική όμος βιο-
μηχανία χημικών προϊόντων
(ΙΣΙ) παρουσίασε το σύστημα
Φλοφάιλ που μειώνει το περ-
εχόμενο του νερού σε πετρελαιο
από 1000 μέχρι από έκατομμύριο
σε 1 μέρος στο έκατομμύριο και
άναποκρίνεται σε “όλους τους
γνωστούς διεθνείς κανόνες”. Οι
μικρές σταγόνες πετρελαιο έ-
κλύνονται σε μεγάλες σφαίρες
οι όποιες με τη σειρά τους συ-
χνεύονται και σχηματίζουν κη-
λίδια που άνεβαίνει στην έπι-
φάνεια και μπορεί να άφαιρείται
ή άνληση. Η άσχεση είναι ένα
ινώδες “όάντυπες” από ειδικά
σχεδιασμένες ίνες της ΙΣΙ και
μία άντλία που σπρώχνει το πε-
τρελαιοειδές νερό και το περνά
μέσα από το “όάντυπες”. Κά-
θε τύπος πετρελαιο που ρυπα-
νέται με τον τύπο του πετρε-
λαιου.

Το Φλοφάιλ είναι κατάλληλο
για την εξουδετέρωση των νε-
ρών με τα όποια τα δεξαμενό-
πλοια έσπλύνονται τις δεξαμενές
τους, οι όες πολύ μικρότερη κί-
μα για τα νερά που προέρχον-
ται από βυτιοφόρα όδικά και πι-
δροδρομικά, έτσι ώστε να άδει-
άζεται από τα ποτάμια και στα ά-
ποχετευτικά συστήματα νερό σχε-
τικά καθαρό. Το σύστημα είναι
άπλο όσον άφορά τη λειτουργία
και όταν φθάρι το φίλτρο άντι-
καθίσταται άμεσως. Πειράματα
έδειξαν ότι το σύστημα Φλοφά-
ιλ χρησιμοποιείται επιτυχώς τό-
σο με έδάμια έλαια όσο και με
αυτά. Για τον λόγο αυτό θα

συσκευή για την άντληση κηλί-
δων πετρελαιο. Ήδη χρησι-
μοποιείται από λίμνη του Λίβερ-
πουλ, από το Βασιλικό Ναυτι-
κό το Τσάδερ, Πόρτσμουθ,
και Πλίζμωρ, και στη Βαλτική
τον Η.Π.Α. Χρησιμοποιείται
έπίσης στο Βέλγιο, στη Γαλλία
και στην Κούβα. Ένας άλλος το-
μέας ρυπάνσεως στον όποιο δι-
δεται μεγάλη προσοχή είναι η
βιομηχανική λύματα και τα άπο-
βλητα. Και εδώ έχουν την πρω-
τοπορεία οι Βρετανικές έται-
ρείες. Έπισημονες της ΙΣΙ...
βλέποντας τις έγκαταστάσεις έ-
πεεργασίας άποβλήτων διασκα-
πόμενες σε μεγάλες έκτασεις
της εκτέλεσης ότι οι έκτασεις
αυτές θα μπορούσαν να άποιο-
πθουν και να σταματήσουν οι
ελαστικές άνομιμασίες. Αυτό
μπορούσε να γίνει εάν η διασκα-
σία έπεεργασίας δεν γινόταν
στην έπιφάνεια άλλα υπό την
γη. Η θεωρία τους άποδείχθη
έκ έπαρμόσιν. Σήμερα λει-
τουργεί στη Βρετανία με επι-
τυχία ένα κεντρο-κό έργοτόσια
και το νέο σύστημα άρχίζει να
έμπράζει το παραδοσιακό σέ-
μα των έγκαταστάσεων έπεε-
ργασίας άποβλήτων.

Το άνωτέρω άνακινώθεν έ-
γενετο δεκτόν εις την Δύση με
κάποιον σκεπτικισμόν αλλ' άπε-
δείχθη ότι η Κά Γκέ Μπέ έλεγε
την αλήθειαν ότι, εις την
Σοβιετικήν Ένωσιν διεάγονται
πραγματι έργασια επί της πα-
ραψυχολογίας, μιας ειδικότητος,
η όποια, εις τας πρώτας δεκα-
ετίας από της έπικρατήσεως του
Κεμμουνισμού έ χαρακτηρίζετο ως
“σοβιετική ψευδοεπιστήμη” και
μόνον κατά την δεκαετίαν του
1950 κατόρθωσαν οι Σοβιετικοί
ερευνηταί να λάβουν κριτικώς
εργηρικήν διά την έργασίαν των.
Τούτο δέ, από τας πρώτας όταν
εξεβίβουν, ότι εις τας Ήνωμέ-
νας Πολιτείας, όσοι πληροφ-
ροίον της κατασκευής του Ναυ-
τικόν διελέγη μελέται επί των
δυνατοτήτων της τηλεπαθείας ως
μέσου επικοινωνίας μεταξύ των

πυρηνικών ύποβρυχιών. Τότε ο
Λεονίδ Βασιλιεφ ο όποιος είχε
διεάγοναι ανάλογα πειράματα
κατά την δεκαετίαν του 1930 εις
το Λένινγκρανδ άποκατεστάθη και
του έπεται να δημοσιεύση άρ-
κετά βιβλία περί τηλεπαθείας.
Ταυτοχρόνως η Σοβιετική κυ-
βερνήσις ένεδούρουν διάφορα
ιδρύματα και έταιρείας να άρ-
χίσουν έπιστημονικάς μελέτας
τά δε άποτελέσματα των μελέ-
των των έδησησάντο από
καιρού εις καιρόν εις τον Σοβιε-
τικόν Ένουν. Έπίσης έπεταιρη
και εις τον Μέσσαν να δημο-
σιεύση το βιβλίον του περί μα-
γείας και ύπερφυσικών δυνάμε-
ων. Η κίνησις έδωκεν άφωρμήν
εις χιλιάδες τοσφάτων, να
άνιέδουν εις την έπιφάνειαν,
έθεσας εις το σημείον να άνα-
φύγουν με πόσην σοδαρότητι
έπι διείτητον πειράματα τη-
λεπαθείας διά των όποιων ει-
κόνας μετεβιβόνται εις όποιον
2000 χιλόμετρον από την Μό-
σχον εις το Νόβονοσιμσκ!

“ΚΑΤΑΛΛΗΛΑ ΙΔΡΥΜΑΤΑ

Έν συνεχεί ο μέγας θορύβος
περί της παραψυχολογίας εκ-
παισεν τα δε πειράματα συνεχί-
σθησαν και συνεχίζονται υπό την
επίδωξιν των μυστικών ύπη-
ρεσιών. Προσφάτως, εις το Πα-
νεπιστήμιον του Καζακτάν έδω-
θη μία διάλεξις διά τας σχέσεις
μεταξύ των όκτιων “άλχημεί-
ας” της τηλεκινήςσεως δηλαδή
της κινήσεως όντικειμένων ά-
νευ ούδεμιάς υλικής σχέσεως
μεταξύ αυτών και του παραγό-
ντος το όποιος τα θέτει εις κί-
νησιν. Ο Σοβιετικός έπιστημο-
νικός Τύπος άναφέρει ότι εις ει-
δικά περιοδικά όπως δημοσιεύ-
θη από το 1972 έπτά σχετικά
έργασια άλλα ότι τα περιοδικά
ούτά είναι άπρόρητα. Το 1972
το ήμην “παραψυχολογία” της
της Σοβιετικής Έγκυκλοπαίδει-
ας παραδέχεται ότι έπιστημονι-
κά έρευναι επί της παραψυχ-
ολογίας διεάγονται παράγμτι,
εις την Σοβιετικήν Ένωσιν, εις
εις τα κατάλληλα ιδρύματα.

Ηλεκτροκίνητα

λεωφορεία

στη Γερμανία

ΒΟΝΝΗ. Κυκλοφορούν αυτή

τη στιγμή στους δρόμους της

Όμοσπονδιακής Δημοκρατίας

της Γερμανίας, ένταγμένα σε

διάφορες συγκοινωνιακές γραμ-
μές περί τα 100 πρότυπα όχη-
ματα ενός ηλεκτροκινήτου τύπου

λεωφορείων.

Προς το παρόν άναπτύσσουν

ταχύτητα 80 χιλιομέτρων την

ώρα. Ελπίζεται ότι μέχρι το

1980 θα τεθεί σε χρήση μια νέ-
α είδους μεταφοράς, πού θα έ-
πιτρέψη στα λεωφορεία αυτά ν'

εξελθόντες την ταχύτητα τους στα

110 χιλιόμετρα.

Τα όχηματα αυτά πού κάνουν

ελάχιστο θόρυβο και μπορούν

ως εκ τούτου να εύεμπρηστούν

κατά τρόπο ιδανικό τις συγκοι-
νωνίες μέσα στην πόλη, έπιδε

θαυμάσιων την πρωτοπορητική

έθεση που κατέχει η Γερμανία

στον τομέα κατασκευής ηλεκτρο-
κινήτων όχημάτων.

“ΚΑΤΑΛΛΗΛΑ ΙΔΡΥΜΑΤΑ

Έν συνεχεί ο μέγας θορύβος

περί της παραψυχολογίας εκ-
παισεν τα δε πειράματα συνεχί-
σθησαν και συνεχίζονται υπό την

επίδωξιν των μυστικών ύπη-
ρεσιών. Προσφάτως, εις το Πα-
νεπιστήμιον του Καζακτάν έδω-
θη μία διάλεξις διά τας σχέσεις

μεταξύ των όκτιων “άλχημεί-
ας” της τηλεκινήςσεως δηλαδή

της κινήσεως όντικειμένων ά-
νευ ούδεμιάς υλικής σχέσεως

μεταξύ αυτών και του παραγό-
ντος το όποιος τα θέτει εις κί-
νησιν. Ο Σοβιετικός έπιστημο-
νικός Τύπος άναφέρει ότι εις ει-
δικά περιοδικά όπως δημοσιεύ-
θη από το 1972 έπτά σχετικά

έργασια άλλα ότι τα περιοδικά

ούτά είναι άπρόρητα. Το 1972

το ήμην “παραψυχολογία” της

της Σοβ